

Sygn. akt V.2 Ka 302/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jacek Myśliwiec

Sędziowie: Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.)

Sławomir Klekocki

Protokolant: Lucyna Tomala

w obecności Mariusza Sobieraja Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2019 r.

sprawy:

1. **T. O. (1) /O./**

s. K. i K.

ur. (...) w P.

oskarżonego o czyny z art. 279§1 kk, art. 291 § 1 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk, art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

2. **D. A. /A./**

s. S. i M.

ur. (...) w G.

oskarżonego o czyny z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk,

3. **K. Ś. /Ś./**

s. H. i O.

ur. (...) w K.

oskarżonego o czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego T. O. (1),

obrońcę oskarżonego K. Ś. oraz oskarżonego D.
A.

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 3 grudnia 2018r. sygn. akt III K 548/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. K. S. kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonych T. O. (1), D. A. i K. Ś. od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sędzia Jacek Myśliwiec

Sędzia Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.) Sędzia Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 302/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 3 grudnia 2018 r. sygn. akt III K 548/17 uznał między innymi:

1. oskarżonego K. Ś. za winnego tego, że:

- w dniu 03/04 kwietnia 2014 roku w R., działając wspólnie i porozumieniu z P. M., po uprzednim włamaniu się do samochodu osobowego marki B. (...) o numerach rejestracyjnych (...) o wartości co najmniej 25.000 złotych, dokonał następnie jego kradzieży na szkodę R. P., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne, między innymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 21 marca 2008 roku, sygn. akt II K 1147/06 za przestępstwa z art. 280§1 kk i inne, na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30 listopada 2011 roku, sygn. akt VII K 488/11, za przestępstwa z art. 279§1 i inne, na karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 30 maja 2006 roku do 27 grudnia 2006 roku, od 21 lutego do 13 listopada 2008 roku i od 8 grudnia 2008 roku do 3 stycznia 2011 roku i od 19 kwietnia 2013 roku do 26 września 2013 roku, tj. czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

- w dniu 06/07 maja 2014 roku w Z., działając wspólnie i porozumieniu z P. M., po uprzednim włamaniu się do samochodu osobowego marki B. (...) o numerach rejestracyjnych (...) o wartości co najmniej 40.000 złotych, dokonał następnie jego kradzieży na szkodę Ż. Z., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne, między innymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 21 marca 2008 roku, sygn. akt II K 1147/06 za przestępstwa z art. 280§1 kk i inne, na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30 listopada 2011 roku, sygn. akt VII K 488/11, za przestępstwa z art. 279§1 i inne, na karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 30 maja 2006 roku do 27 grudnia 2006 roku, od 21 lutego do 13 listopada 2008 roku i od 8 grudnia 2008 roku do 3 stycznia 2011 roku i od 19 kwietnia 2013 roku do 26 września 2013 roku, tj. czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

- w dniu 15/16 maja 2014 roku w R., działając wspólnie i porozumieniu z P. M., po uprzednim włamaniu wkładki zamka w drzwiach, usiłował dostać się do wnętrza samochodu osobowego marki B. (...) o numerach rejestracyjnych (...) o wartości co najmniej 40.000 złotych, a następnie dokonać jego kradzieży na szkodę J. K., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne, między innymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 21 marca 2008 roku, sygn. akt II K 1147/06 za przestępstwa z art. 280§1 kk i inne, na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30 listopada

2011 roku, sygn. akt VII K 488/11, za przestępstwa z art. 279§1 i inne, na karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 30 maja 2006 roku do 27 grudnia 2006 roku, od 21 lutego do 13 listopada 2008 roku i od 8 grudnia 2008 roku do 3 stycznia 2011 roku i od 19 kwietnia 2013 roku do 26 września 2013 roku, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

- w dniu 05/06 czerwca 2014 roku w R., działając wspólnie i porozumieniu z P. M., po uprzednim włamaniu się do samochodu osobowego marki B. (...) o numerach rejestracyjnych (...) o wartości co najmniej 25.000 złotych, dokonał następnie jego kradzieży na szkodę A. i W. P., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne, między innymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrzcu z dnia 21 marca 2008 roku, sygn. akt II K 1147/06 za przestępstwa z art. 280§1 kk i inne, na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrzcu z dnia 30 listopada 2011 roku, sygn. akt VII K 488/11, za przestępstwa z art. 279§1 i inne, na karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 30 maja 2006 roku do 27 grudnia 2006 roku, od 21 lutego do 13 listopada 2008 roku i od 8 grudnia 2008 roku do 3 stycznia 2011 roku i od 19 kwietnia 2013 roku do 26 września 2013 roku, tj. czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

- w dniu 16/17 czerwca 2014 roku w T., działając wspólnie i porozumieniu z P. M., po uprzednim włamaniu się do samochodu osobowego marki B. (...) o numerach rejestracyjnych (...) o wartości co najmniej 38.000 złotych, dokonał następnie jego kradzieży na szkodę R. A., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne, między innymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrzcu z dnia 21 marca 2008 roku, sygn. akt II K 1147/06 za przestępstwa z art. 280§1 kk i inne, na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrzcu z dnia 30 listopada 2011 roku, sygn. akt VII K 488/11, za przestępstwa z art. 279§1 i inne, na karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 30 maja 2006 roku do 27 grudnia 2006 roku, od 21 lutego do 13 listopada 2008 roku i od 8 grudnia 2008 roku do 3 stycznia 2011 roku i od 19 kwietnia 2013 roku do 26 września 2013 roku, tj. czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

przy czym sąd przyjął, iż oskarżony czynów tych dopuścił się w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego D. A. za winnego tego, że:

- w bliżej nieustalonym dniu września 2015 roku w B., działając wspólnie i porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł w zbyciu koparko ładowarki marki W. (...), pochodzącej z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 26 czerwca 2015 roku w P., wartości 140.000 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. sp. z/s w B., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne, między innymi wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 5 lutego 2015 roku w sprawie III K 96/13, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 lipca 2015 roku II Aka 153/15, na karę pozbawienia wolności 1 roku 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23 września 2012 r. do 20 maja 2014 roku, tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

- w dniu 7 września 2015 roku w B., działając wspólnie i porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował pomóc w zbyciu koparko ładowarki marki (...) pochodzącej z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 17/18 sierpnia 2015 roku w Z., wartości co najmniej 110.000 złotych na szkodę (...) Sp. jawna, przy czym czynu nie dokonał z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne, między innymi wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 5 lutego 2015 roku w sprawie III K 96/13, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 lipca 2015 roku II Aka 153/15, na karę pozbawienia wolności 1 roku 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23 września 2012 r. do 20 maja 2014 roku, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

przy czym sąd przyjął, iż czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w dniu 07 września 2015 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomani udzielił T. O. (1) substancję odurzającą w postaci 216,905 grama marihuany, w ramach rozliczenia za skradzioną koparko-ładowarkę marki (...), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne, między innymi wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 5 lutego 2015 roku w sprawie III K 96/13, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 lipca 2015 roku II Aka 153/15, na karę pozbawienia wolności 1 roku 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23 września 2012 r. do 20 maja 2014 roku, tj. czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. sąd połączył oskarżonemu D. A. powyższe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 63 § 1 k.k. sąd zaliczył na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie: oskarżonemu D. A. od dnia 8 października 2015 roku godz. 18.30 do dnia 8 grudnia 2015 roku, zaś oskarżonemu K. Ś. od dnia 8 grudnia 2015 roku godz. 11.15 do dnia 9 grudnia 2015 roku godz. 12.25.

W myśl art. 627 k.p.k. i art. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych D. A. i K. Ś. koszty sądowe, na które składają się opłata w wysokości 300 złotych oraz wydatki związane z postępowaniem odnośnie tych oskarżonych, za wyjątkiem wynagrodzenia obrońcy K. Ś., którym na mocy art. 624 § 1 k.p.k. obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca K. Ś. oraz oskarżony D. A..

Obrońca K. Ś. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego z art. 60 § 3 i 6 k.k. poprzez jego niezastosowanie i tym samym uznanie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie w kwalifikacji czynu art. 60 § 3 i 6 k.k. i wymierzenie wobec oskarżonego K. Ś. kary 1 roku pozbawienia wolności.

Oskarżony D. A. zaskarżył powyższy wyrok w części, w jakiej uznano go winnym popełnienia przestępstwa polegającego na „udzieleniu T. O. (1) substancji odurzającej w postaci 216,905 grama marihuany, w ramach rozliczenia za skradzioną koparko-ładowarkę marki (...) (...) w warunkach powrotu do przestępstwa (...), tj. czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.". Skarżący zarzucił obrazę prawa procesowego z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego T. O. (1) w zakresie, w jakim oskarżony T. O. (1) pomógł D. A. o udzielenie mu narkotyków w ramach rzekomych rozliczeń za koparkę, w szczególności poprzez:

a) pominięcie przy ocenie wyjaśnień oskarżonego T. O. (1) dotyczących rzekomego udzielenia mu narkotyków przez D. A. wyjaśnień innego oskarżonego, tj. K. Ś., który wyjaśnił, że oskarżony T. O. (1) „miał problemy z narkotykami, on proponował mi handel narkotykami, gdzie kategorycznie odmówiłem”;

b) pominięcie przy ocenie wyjaśnień oskarżonego T. O. (1) dotyczących rzekomego udzielenia mu narkotyków przez D. A., tj. P. M., który wyjaśnił: „ja widziałem, jak pan O. brał narkotyki”;

c) pominięcie przy ocenie wyjaśnień T. O. (1) dotyczących rzekomego udzielenia mu narkotyków przez D. A. dowodu z protokołu oględzin przedmiotów zabezpieczonych podczas przeszukania hali znajdującej się w B., z którego wynika, że w torbie z narkotykami znajdowały się pojemniki, woreczki oraz waga, co świadczy o tym, że narkotyki były

porcjowanie i przeczy tezie, jakoby miał to być zastaw za koparkę (gdyby tak miało być, nie zachodziłaby potrzeba ważenia i porcjowania narkotyków);

d) pominięcie przy ocenie wyjaśnień T. O. (1) dotyczących rzekomego udzielania mu narkotyków przez D. A. faktu, iż T. O. (1) zmieniał swoje wyjaśnienia w omawianym zakresie;

e) zaniechanie szczegółowej analizy dowodu z pomówień, mimo formułowanych w orzecznictwie szczególnych, rygorystycznych wymogów, jakim odpowiadać powinna ocena tego rodzaju dowodu:

- co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych skutkujących przypisaniem oskarżonemu D. A. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a) uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej,

b) uniewinnienie oskarżonego D. A. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie. Zarzuty w nich zawarte w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu I instancji ani co do sprawstwa i winy oskarżonych, ani co do wymiarów orzeczonych kar.

W tym miejscu należy wskazać, iż apelacja obrońcy K. Ś. dotyczy jedynie wymiaru kary, skarżący w żaden sposób nie kwestionuje sprawstwa przypisanych oskarżonemu przestępstw. Z tego względu zarzut tej apelacji zostanie omówiony poniżej, w części uzasadnienia dotyczącej wymiaru kar. W tym natomiast miejscu sąd odniesie się do zarzutów apelacji oskarżonego D. A. dotyczących przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. Zarzuty tej apelacji mają charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania ocen i ustaleń sądu, a następnie zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi. Sąd odwoławczy podziela wszelkie ustalenia sądu I instancji. Przeprowadzona przez sąd odwoławczy kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała żadnych podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie sąd rejonowy mógł dopuścić się błędnych ustaleń faktycznych lub obrazy prawa procesowego.

Sąd meriti prawidłowo zgromadził i przeprowadził wszelkie dowody, które mogły prowadzić do wyjaśnienia okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. Postępowanie dowodowe było szczegółowe, staranne i dokładne, a materiał dowodowy jest kompletny, zatem nie było koniecznym przeprowadzanie innych dowodów. Wszystkie mające znaczenie dla sprawy okoliczności zostały precyzyjnie wyjaśnione w oparciu o zgromadzone i przeprowadzone dowody.

Sąd rejonowy poprawnie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i przeprowadził rzeczową analizę dostrzeżonych w nim sprzeczności, a jej wyniki w sposób wyczerpujący zaprezentował w uzasadnieniu wyroku, czyniąc przedmiotem rozważań wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej, zarówno przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Przedstawiona ocena dowodów jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania, pozostaje więc pod ochroną art. 7 k.p.k. Ocena dowodów poparta została wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Wyrok w niniejszej sprawie wydany został na podstawie dowodów obciążających oskarżonego, bo takie właśnie sąd rejonowy słusznie i zasadnie uznał za wiarygodne. W polu uwagi sądu w chwili orzekania znajdowały się wszystkie okoliczności. Orzeczenie nie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a nie dać wiary lub pominąć inne, jeśli są niewiarygodne lub nic nie wnoszą do sprawy, albo ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd rejonowy temu zadaniu sprostał. Sąd I instancji wskazał

dowody, na których oparł swoje ustalenia, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd I instancji starannie i dokładnie omówił oraz przeanalizował wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków, a także nieosobowe źródła dowodowe.

Sąd I instancji nie popełnił błędów przy ocenie dowodów, a zatem także ustalenia faktyczne nie są dotknięte błędem. Uchybienie, o jakim stanowi przepis art. 438 pkt. 3 k.p.k., ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (błąd dowolności). Może być zatem wynikiem niezajomości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie (art. 7 k.p.k.) – vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 1 października 2014 roku, sygn. II Aka 206/14.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzuty stawiane zaskarżonemu rozstrzygnięciu w apelacji obrońcy oskarżonego sprowadzają się do samego podważania ustaleń sądu wyrażonych w zaskarżonym orzeczeniu i jego uzasadnieniu, jak też przeciwstawiania tymże ustaleniom odmiennego poglądu opartego wyłącznie na wewnętrznym przekonaniu skarżącego i na jego własnej, subiektywnej ocenie materiału dowodowego.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, iż oskarżony D. A. dopuścił się między innymi przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 7 września 2015 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił T. O. (1) substancję odurzającą w postaci 216,905 grama marihuany, w ramach rozliczenia za skradzioną koparko-ładowarkę marki (...).

Wskazują na to między innymi konsekwentne logiczne, wewnętrznie spójne wyjaśnienia T. O. (1), który wskazywał, że otrzymał od D. A. narkotyki w ramach rozliczenia za skradzioną koparko-ładowarkę marki (...).

Wskazać należy, że dla oceny dowodu z wyjaśnień współoskarżonego istotne znaczenie ma to, między innymi, czy są one potwierdzone innymi dowodami, choćby w części, czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zdarzeń, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi, czy są konsekwentne i zgodne co do zasady w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające, czy składający wyjaśnienia sam siebie również obciąża, czy też przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 marca 2004 roku, sygn. akt II Aka 476/O3).

Szczegółowa analiza wyjaśnień oskarżonego T. O. (2) prowadzi do wniosku, iż polegają one na prawdzie. Znajdują one potwierdzenie w nieosobowych źródłach dowodowych takich jak protokoły przeszukania, zatrzymania rzeczy oraz dokumentacji fotograficznej i opinii toksykologicznej. W toku postępowania przygotowawczego oskarżony został przesłuchany pięciokrotnie, każdorazowo przyznał się do popełnienia przestępstwa posiadania narkotyków, podając, że przyjął je w ramach rozliczenia. Szczegółowo opisywał, w jaki sposób wszedł w ich posiadanie, swoje wyjaśnienia konsekwentnie podtrzymywał. W toku rozprawy głównej oskarżony podał, że nie przyznaje się do posiadania środków narkotycznych oraz ograniczył się do stwierdzenia, iż „to nie były moje narkotyki”. Takiej treści stwierdzenie w żadnej mierze nie może podważyć jego wcześniejszych szczegółowych relacji, w toku których przyznawał się do posiadania narkotyków. Zresztą zauważyć należy, że stwierdzenie „to nie były moje narkotyki” nie pozostaje w sprzeczności z jego wcześniejszą relacją, zgodnie z którą narkotyki te przekazał mu w ramach rozliczenia oskarżony A..

Skoro w swych wyjaśnieniach oskarżony O. przyznawał się do posiadania narkotyków, to przecież nie miał żadnego interesu, ani jakiegokolwiek racjonalnego powodu by nieprawdziwie pomawiać D. A. o to, że to akurat ten oskarżony owe narkotyki mu przekazał w ramach rozliczeń za koparkę. Przecież w sytuacji, kiedy przyznawał się do posiadania narkotyków, to wskazanie, że otrzymał je od D. A. ani nie pomniejszało jego winy, ani tym bardziej w jakimkolwiek stopniu nie pozwalało mu na uniknięcie odpowiedzialności.

Jednocześnie to co w istocie zamierzał T. O. (1) zrobić z posiadanymi narkotykami, a więc czy zamierzał je sprzedać w części lub w całości, czy przeznaczyć na własny użytek, czy też zamierzał je przez jakiś czas przetrzymywać, jako zastaw za koparkę, do czasu przekazania mu pieniędzy przez D. A. nie ma znaczenia dla ustalenia sprawstwa tego oskarżonego, ani też oskarżonego A..

W żaden sposób fakt, iż T. O. (1) narkotyki otrzymał od D. A. nie podważają wyjaśnienia współoskarżonych, tj. - jak wskazuje skarżący - K. Ś., który wyjaśnił, że oskarżony T. O. (1) „miał problemy z narkotykami, on proponował mi handel narkotykami, gdzie kategorycznie odmówiłem” oraz P. M., który wyjaśnił: „ja widziałem, jak pan O. brał narkotyki”. Przecież to, że T. O. (1) zażywał narkotyki lub handlował nimi, czy też zamierzał nimi handlować w żadnym wypadku nie wskazuje, iż zabezpieczonych narkotyków nie przekazał mu D. A.. Skarżący starając się wykazać, iż związek (...) z narkotykami ma świadczyć o tym, iż jedynie on winien ponosić w tej sprawie odpowiedzialność za przestępstwo związane z zabezpieczonymi narkotykami, usilnie próbuje jednocześnie nie dostrzec faktu, iż D. A. wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy został skazany za przestępstwo wwozu do kraju i przygotowywania do wprowadzania do obrotu znacznych ilości narkotyków, którego to czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej.

Całkowicie chybiony jest zarzut skarżącego jakoby ilość narkotyków znajdująca się w posiadaniu T. O. (1) w postaci 216,905 gram marihuany była nieadekwatna do wartości zabezpieczenia za koparkę, co jednocześnie miałyby podważać wiarygodność wyjaśnień T. O. (1). Przecież skarżący doskonale zdaje sobie sprawę z tego, iż (oprócz marihuany) zabezpieczono jeszcze około 2 kg innych substancji, a więc ilość, na jaką w swoich wyjaśnieniach powoływał się T. O. (1), kiedy stwierdzał, że miał otrzymać jeszcze od oskarżonego A. „afgana – czyli haszysz oraz polaka – czyli amfetaminę”. Jednocześnie nie ulega wątpliwości, iż wartość rynkowa takiej hurtowej ilości narkotyków to co najmniej 20000 złotych, co niewątpliwie jest kwotą adekwatną do wartości skradzionej koparki, którą zamierza się „nielegalnie upłynnić”. To, iż przeprowadzone badania owych substancji, których wyniki ujawniono w opinii toksykologicznej, wskazały, że poza 216,905 gramami marihuany, skład pozostałych substancji nie pozwala zakwalifikować ich jako środków w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, bynajmniej nie świadczy o tym, że D. A. nie przekazał tych substancji T. O. (1) w wyniku rozliczenia za skradzioną koparkę. Przecież T. O. (1) przyjmując te substancje od D. A. nie mógł zdawać sobie sprawy i nie zdawał sobie sprawy, że D. A. najprawdopodobniej chce go oszukać i przekazuje mu substancje o innym składzie chemicznym, których nie można zakwalifikować, jako środków w rozumieniu ustawy o narkomanii. Gdyby sobie zdawał z tego sprawę to przecież nie zgodziłby się na przyjęcie tych substancji w rozliczeniu na koparkę. Znamionym jest to, iż T. O. (1) składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego był przekonany o tym, że zabezpieczone substancje o wadze około 2 kg stanowią narkotyki i są warte około 20.000 złotych.

W sprawie – wbrew twierdzeniom skarżącego – nie ma znaczenia, że w torbie z narkotykami znajdowały się pojemniki, woreczki oraz waga. Środki narkotyczne zostały po prostu udzielone wraz z przedmiotami, które służą do ważenia i porcjowania narkotyków.

Mając na względzie wszystkie przytoczone wyżej okoliczności nie sposób uznać, by w swych wyjaśnieniach oskarżony T. O. (1) pomawiał oskarżonego D. A. nieprawdziwie.

Zatem oczywistym jest, iż D. A. udzielił T. O. (1) narkotyków, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Odnosząc się do kwestii wymiaru zarówno jednostkowych kar pozbawienia wolności za przypisane oskarżonym przestępstwa, jak i kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec D. A., należy wskazać, iż rozstrzygnięcia sądu I instancji w tym zakresie były prawidłowe, słuszne i zasadne. Wymierzone oskarżonym kary, nie tylko uwzględniają dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., ale są wręcz karami łagodnymi. Przecież K. Ś. dopuścił się w ciągu przestępstw aż 5 czynów z art. 279 § 1 k.k. Mało tego, popełnił je w warunkach recydywy kwalifikowanej, a przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w takiej sytuacji jest zagrożone karą do 15 lat pozbawienia wolności, której dolna granica musi zostać określona powyżej 1 roku pozbawienia wolności. Natomiast K. Ś. za pięć takich

czynów wymierzono jedną karę zaledwie 1 roku i 6 miesięcy. D. A. wymierzono natomiast za dwa popełnione w ciągu przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. jedną karę również w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy taki czyn jest zagrożony karą od 3 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy, oraz karę 1 roku i 6 miesięcy za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., które jest zagrożone karą od roku do 15 lat pozbawienia wolności. Wskazując górną granicę ustawowego zagrożenia sąd każdorazowo miał na uwadze brzmienie art. 64 § 1 i 2 k.k., zgodnie z którymi to przepisami karę za działanie w warunkach recydywy można wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Są to zatem kary, które tylko nieznacznie przekraczają najniższe możliwe do orzeczenia kary pozbawienia wolności za te przestępstwa. Sąd I instancji prawidłowo określił stopień winy oskarżonych oraz stopień szkodliwości społecznej czynów, które są znaczne. Natomiast przyznanie się do popełnionych przestępstw i złożenie wyjaśnień, samo w sobie, nie może skutkować wymierzeniem kar jeszcze łagodniejszych. Takiego skutku nie może odnieść także dokumentacja przedłożona do akt sprawy przez obrońcę oskarżonego D. A., z której wynika, że oskarżony ukończy Liceum Ogólnokształcące, zakupił mieszkanie, zaś jego partnerka ma problemy zdrowotne.

Nadto należy mieć na uwadze, że zarówno K. Ś., jak i D. A. byli już wielokrotnie karani za podobne przestępstwa umyślne przeciwko mieniu i w przypadku D. A. również za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W przypadku D. A. sąd I instancji również prawidłowo określił wymiar kary łącznej przy zastosowaniu zasady asperacji, orzekając wobec oskarżonego karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (gdzie obie kary jednostkowe to 1 rok i 6 miesięcy, a których suma wynosi 3 lata), czym znacznie bardziej zbliżył się do granic absorpcji niż kumulacji.

Przypomnieć należy, że niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyście stopnia szkodliwości społecznej czynów i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. Trzeba jednak pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Kara pozbawienia wolności może być uznana za rażąco niewspółmierną tak z powodu nadmiernej jej wysokości, jak również z powodu nie orzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu - II Wydział Karny z 2015-02-19, II AKa 197/14).

Reasumując w żadnym wypadku powyższych kar nie można uznać za zbyt surowe. R. kary jest nie tylko odpłatą oskarżonym za popełnione przestępstwo, czy zapewnienie ich resocjalizacji, ale również prewencją szczególną i ogólną, winny one zapewnić ochronę społeczeństwu przed przestępnymi działaniami oskarżonych, którzy muszą mieć świadomość, że dopuszczenie się takich przestępstw pociąga za sobą konkretną i wymierną karę.

Odnosząc się natomiast do istoty apelacji obrońcy K. Ś. należy wskazać, iż w niniejszej sprawie nie ma żadnych podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec K. Ś. w oparciu o przepis z art. 60 § 3 k.k. Przecież art. 60 § 3 k.k. stanowi, że sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. W tym miejscu należy wskazać na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2018 r., sygn. akt V K.K. 375/18, w którym stwierdzono, iż z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 § 3 k.k. może skorzystać - przy spełnieniu pozostałych wymogów tam określonych - tylko taka osoba, która dopuściła się przestępstwa nie sama, lecz współdziałając przynajmniej z dwiema innymi osobami, z których każda dopuściła się danego czynu zabronionego. Znajduje to również potwierdzenie w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa 63/19, gdzie uznano, iż w przepisie art. 60 § 3 k.k. mowa jest o sprawcy współdziałającym z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, dlatego poza zakresem zastosowania tejsze normy pozostaje sprawca pojedynczy, a także sprawcy, którzy popełnili przestępstwo w konfiguracji dwuosobowej. Natomiast K. Ś. wszystkich przypisanych mu czynów dopuścił się wspólnie i w porozumieniu wyłącznie z jedną osobą, tj. P. M..

Z tego względu nie można zastosować wobec K. Ś. określonej w art. 60 § 3 k.k. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Biorąc pod uwagę powyższe i uznając ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy w Rybniku za prawidłowe, sąd okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie sytuację osobistą i finansową oskarżonych, sąd odwoławczy zwolnił ich od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, którymi obciążył Skarb Państwa.

sędzia Jacek Myśliwiec

sędzia Sławomir Klekocki sędzia Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.)